

sbírku listin — jest bráti zřetel. Z těchto spisů bylo zřejmo, že platební rozkaz pocházel z doby 17. března 1921, že se jeho číslo shoduje s údaji obou přihlášek a že to jest poplatek převodní. Poněvadž byl zaznamenán dne 29. listopadu 1921, bylo také vzhledem k §u 72 cís. patentu ze dne 9. února 1850, čís. 50 ř. zák. a k §u 14 nařízení min. financí ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák. zřejmo, že není promlčen a že jest po právu, pokud jde o jeho přednostní pořadí. Ostatně byly v přihlášce uvedeny jednacím číslo platebního rozkazu, jakož i vyměřující úřad, bylo tím přihlašovací povinnosti vyhověno zákonitě, jelikož tím bylo pochybující straně umožněno, aby se o právní povaze včas přesvědčila. Ale rekursní soud měl také přihlídnouti k tomu, že při rozvrhovém roku Bohuš N. a Božena K-ová vznesli pouze »protest proti prikázání pohledávky této k přednostnímu pořadí«, že Božena K-ová, která i jinak musila vyjít na prázdno, k tomuto odporu podle §u 212 odstavec druhý ex. ř. ani nebyla oprávněna a Bohuš N. vůbec ničeho neuvedl, na čem svůj odpor buduje. Aby mohl vzat býti zřetel na odpor, při rozvrhovém roku oprávněným účastníkem vznesený, musí býti uvedeny všechny skutečnosti, o které se opírá popření jsoucnosti přihlášené pohledávky, jejího pořadí atd., neboť musí býti exekučnímu soudu umožněno, aby o odporu podle §u 231 ex. ř. mohl rozhodnouti, nebo zdali jej má odkázati ku právnímu pořadí. Poněvadž »protest« Bohuše N-a těchto náležitostí nemá, sluší uznati, že naň zřetel brán býti neměl, a že ve skutečnosti proti požadovanému pořadí zákonitý odpor ani nebyl vznesen.

Čís. 3783.

Nezáleží na tom, zda námitka rozepře zahájené byla zprvu skutečně odůvodněna, rozhodným jest, zda byla rozepře zahájena ještě v době rozhodnutí o námitce.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R I 331/24.)

V řízení o žalobě C IV 141/23 vznesl žalovaný námitku rozepře zahájené, již soud první stolice zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Žaloba C II 199/23, doručená žalovanému koncem října 1923, vyřízena byla právoplatně teprve usnesením rekursního soudu ze dne 19. listopadu 1923, jež doručeno stranám dne 24. listopadu 1923. Usnesením tímto byla žaloba s konečnou platností pro věcnou nepříslušnost dovolaného soudu odmítnuta a tím teprve spor ukončen. Žaloba nynější (C IV 141/23) podána byla dne 10. listopadu 1923, tedy za trvání rozepře C II 199/23, která v té době ještě právoplatně vyřízena nebyla, jak vyplývá z toho, co svrchu bylo uvedeno. Poněvadž oba spory jsou mezi týmiž stranami, obě žaloby opřeny jsou o týž právní důvod, jak ze srovnání jich nepochybně na jevo vychází, a mají za předmět týž nárok a touž žádost, vadí projednání žaloby nynější překážka zahájení rozepře a slušelo se proto námitce vyhověti a žalobu podle §u 233 c. ř. s. odmítnouti. Neprávem uvádí první soudce, že žalovaný vznesl námitku zahájené rozepře při

ústním jednání dne 29. listopadu 1923, neboť námitka tato obsažena byla již v přípravném spisu došlém k soudu procesnímu dne 21. listopadu 1923. Při ústním jednání byla námitka jen opakována. Ostatně podle Šu 233 c. ř. s. nesejde na tom, kdy námitka zahájené rozepře byla vznesena, neboť na zahájení rozepře dlužno hleděti vždy z povinnosti úřední (§ 240 c. ř. s.). Rozhodnou jest doba podání druhé žaloby, následkem čehož měla býti žaloba již při vyřizování pro zahájení rozepře odmítnuta, tedy již dne 12. listopadu 1923, v době, kdy spisy C II 199/23 byly ještě u soudu první stolice a kdy ještě rekursní lhůta ohledně usnesení ze dne 2. listopadu 1923 C II 199/23, žalobu pro nepříslušnost soudu odmítající, neuplynula, takže spor dotyčný ještě právoplatně skončen nebyl a účinky zahájené rozepře tedy ještě trvaly. Ne j y š š i s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nižší soudy neshodly se v odpovědi na otázku, zda má býti vyhověno námitce zahájené rozepře i tehdy, když v čase rozhodování o ní byla ona druhá rozepře již právoplatně odklizená, byť se tak stalo teprve po vznesení žaloby, po případě po písemném uplatnění této námitky. Rekursní soud posoudil kladnou odpovědí věc nesprávně po právní stránce. Účelem zákonného předpisu o námitce té je, by o jedné a téže věci nebylo mezi těmitěž stranami dvakrát rozhodnuto. Této obavy neměl právem soudce rozhodující o námitce zahájené rozepře, když této druhé pře v době jeho rozhodování již nebylo, jak se stalo v tomto případě právoplatným odmítnutím první žaloby pro nepříslušnost soudu. V čase rozhodování o námitce byl tu jeden spor, totiž ten, v němž se rozhodovalo. Nezáleží na tom, že námitka byla zprvu skutečně odůvodněna, nýbrž na tom, že důvod její před rozhodnutím o ní pominul. Opačný náhled nelze vyvoditi ze zákona, uplatňujícího dle možnosti zásadu hospodárnosti sporu.

Čís. 3784.

K platnosti a účinnosti mimořádného opatření ve smyslu Šu 2 čís. 3 vládn. nař. ze dne 19. prosince 1919, čís. 660 sb. z. a n., netřeba jeho uveřejnění ve sbírce zákonů a nařízení. Opatření takové jest právem nutkavým, jehož nutno povždy dbáti z moci úřední.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R I 339/24.)

Usnesením prvního soudu ze dne 7. listopadu 1923 byla povolena proti bance P. v likvidaci exekuce na svršky. Ve stížnosti proti tomuto usnesení uváděla dlužnice, že výnosem ministerstva financí ze dne 3. srpna 1923 bylo jí na základě vládního nařízení ze dne 19. prosince 1919, čís. 660 sb. z. a n. zakázáno konati platy. Rekursní soud usnesením ze dne 18. prosince 1923 usnesení prvního soudu potvrdil pro zákaz novot v rekursu. Dlužnice domáhala se po té zrušení exekuce, pouka-